

◀ klare kvinnestemmen. Så ble jeg litt eldre og Doro Pesch kom inn i mitt liv. Da var jeg solgt. Jeg likte at imaget hennes ikke var så bimboaktig. Det var hun som bestemte hvordan soundet skulle være, hun kom ikke bare inn og sang. Det var hennes band og uttrykk. Hennes musikalske uttrykk var metall, og det syntes jeg var veldig inspirerende.

– Ikke Lita Ford altså?

– Nettopp. Ikke Lita Ford nei. Hun er utrolig dyktig, men det var det imaget hennes som jeg overhodet ikke relaterte til. Det var sikkert plateselskapet som syntes at hun skulle ha et sånt image, men det tenkte du ikke på på den tida der. Jeg spilte mye i rockeband, og hørte på Kiss og Guns N' Roses. Og Metallica ikke minst. Så ble det egentlig bare hardere og hardere. Også studerte jeg klassisk sang ganske tidlig, og sang arier. Det var også musikk jeg likte veldig godt, så jeg har alltid vært litt schizofren musikalsk.

– Du nevnte Tori Amos i stad også.

– Ja, henne også. Men da hadde jeg blitt litt eldre. Og Loreena McKennitt. Det hørte jeg mye på mens jeg spilte i The 3rd And The Mortal. Noe country også. Men Tori Amos spesielt, hennes måte å være så personlig på i tekstene var helt nytt for meg. Og veldig treffende, du utfordrer deg sjøl ved å sette ord på de litt krevende temaene. Det er noe av det du ikke kan gjøre i et band føler jeg. Det ligger mye nærmere en singer/songwriter. Man er så personlig, det blir liksom litt rart i et band, det føltes i hvert fall sånn for meg. Jeg elsker alt Tori Amos gjør, hun gjør sjelden noe som ikke er bra.

– Hva hører du på hvis du skal sette på noe musikk hjemme en dag?

– Jeg hører mye på kvinnelige artister, det må jeg bare innrømme. Jeg liker godt å høre på hva de norske damene gjør, som Susanne Sundfør, Highasakite, Anneli Drecker og Mari Boine. Det er veldig mye spennende som kommer fra Norge. Bon Iver og Florence + The Machine liker jeg også.

– Kjenner du til Heather Nova? Hun er en kvinnelig artist som har fulgt med meg helt siden 90-tallet.

– Ja! Henne har jeg hørt mye på. Sånne som henne liker jeg godt.

TRYGGE AMBISJONER

– Det er 20 år siden "Spindelsinn", hvordan har du utviklet deg som artist på disse årene?

– Jeg håper at jeg har utviklet meg, he he. Da jeg begynte å spille musikk følte jeg meg veldig trygg på at jeg hadde noe å komme med, og jeg hadde sterke tanker om at det både skulle være folketoner og litt elektronisk musikk. Det skulle være noe nytt, som forente de to tingene. Jeg holdt på veldig lenge med den første skiva, og det høres veldig tydelig. Men da jeg skulle syngde de låtene på konsert var jeg veldig nervøs og redd, jeg var usikker og kvalm, og det kosta meg mye. Jeg har alltid tenkt at jeg skal lage nye uttrykk. På "Other People's Stories" skulle noe være programmert og litt hardt, og så skulle noe være akustisk og mer nært. Jeg hadde høye ambisjoner, og utfordra både meg sjøl og lytterne på hva som er greit av sprang innenfor ti låter. Da jeg skulle

“Musikken er noe jeg gjør fordi det gir meg overskudd og energi.”

starte opp igjen med musikken konkluderte jeg med at jeg liker at det er variert. På den nye plata representerer "Gone" for meg mange ting fra fortiden min, mens "Silence Is The Only Sound" har en lang hale som jeg kanskje aldri ville turt å bruke tidligere. Jeg er kanskje litt modigere nå. Høye ambisjoner har jeg alltid hatt, men nå er jeg tryggere på at jeg får til den kombinasjonen med noe som er sart og noe som er litt hardere. Dermed har jeg også blitt litt mindre nervøs når jeg skal opptre, og tenker heller "Nå har jeg holdt på med dette så lenge at det må da være noe i det". Nå synes jeg det er mye artigere å ha konsert enn hva jeg syntes for 20 år siden. Også har jeg en annen jobb i tillegg nå, og det gjør at jeg er ganske avslappet til at musikken er noe jeg gjør fordi det gir meg overskudd og energi – jeg klarer neste ikke å la være. Men det er ikke et levebrød, og da er det mer lystbetont.

– Levde du av musikken tidligere?

– Ja.

– Da slipper du vel den bekymringen om at det skal gå rundt nå?

– Ja, ikke sant. Jeg har aldri produsert så mye på så kort tid som jeg har gjort nå, som jeg egentlig ikke må. Nå går ting mer av seg sjøl, når det ikke er noe press.

– Har du noen låter som aldri kan utebli fra settlista?

– Ja, "Spindelsinn" for eksempel.

– Kommer du til å spille begge varianter fremover?

– Nei, jeg spiller en hybrid, halvparten på norsk og andre halvparten på engelsk. Jeg klarer ikke å slippe den norske versjonen. "Exile" er også en låt jeg alltid har gjort, den er jeg veldig glad i. Og fra nyere materiale er "Paint The Rainbow Grey" og "Battle Forevermore" ofte med.

LABEL, SUKKER OG SALT

– Du har startet eget plateselskap også siden forrige plate?

– Ja, jeg syntes jeg hadde så god tid, ha ha.

Eget plateselskap var en ting jeg ikke hadde prøvd på disse 20 årene, og tenkte "Kan det være så vanskelig da?". Men da jeg begynte skjønte jeg fort at det var mye å sette seg inn i, og mye

å lære, spesielt når det gjelder distribusjon. Jeg angret skikkelig en periode, jeg ville jo egentlig bare lage musikk. Men plutselig løsnet det. Vi fikk på plass en avtale med et distribusjonsselskap som jeg er kjempefornøyd med. Så det er litt artig å gjøre det sjøl, og jeg har mye mer kontroll. Men jeg merker at vi ikke rekker så mye på kort tid. Men neste plate går sikkert lettere, nå som alt er etablert. Jeg ser verdien av å gi ut mange plater, at når du først har laget den verdikjeden er det mye lettere for alle ledd at det kommer flere utgivelser fra én oppdragsgiver.

– Du har ikke tenkt til å gi ut noe for andre artister?

– Nei, foreløpig er det bare for eget bruk. Det er ganske tidkrevende. Men kanskje på sikt, jeg synes det er veldig artig å jobbe med andre artister også.

– Du har gjort noen duetter med Åge Aleksandersen de siste årene, hvordan kom det i stand?

– Da vi skulle spille inn "Time To Tell" var vi i et studio i Trondheim som heter Øra Studio. Det er et gammelt havelager med et tårn på toppen. Det tårnet har Åge leid i mange år, og kalles nå bare "Tårnet til Åge". Der sitter han og ser utover hele byen, he he. Det var jo ikke jeg klar over, og plutselig kom han innom mens vi jobbet i studioet en dag. Det var kjempekoselig, han er så raus. Det første han sa var "Jeg liker så godt musikken din, Kari, jeg har hørt platene dine". Det var veldig overraskende. Og ikke så lenge etter dette kom det en forespørsel om jeg ville være med på "Sukker og Salt"-albumet hans. Så laget han en ny plate etter den, og spurte om jeg ville være med på den også. Det var veldig artig å spille med ham, flink fyr rett og slett. Jeg har vært med på noen konserter også, det var stor stas. Det er litt sprøtt å bare være med på én låt, da skjønner jeg hvordan Grand Prix-artistene har det – alt skal skje på tre minutter, he he. Men de er så proffe at det er frydefullt å være med dem. Med rocke-artister tenker man gjerne "mañana" og at det er litt tilfeldig om de dukker opp, men med Åge så kommer man alltid for seint selv om man møter opp helt presis. Han kommer alltid ti minutter før tida. Det er proft – da har man vært på turné en årrekke, og skjønner hva det handler om. □